

Jeanette med hele barneflokkene. Fra v. Zeth Sebastian (4), Sjur Nathaniel (snart 13), Xenia Michelle (4) og Chantelle Antonie (11).

FOTO: KRISTIN ELLEFSEN

– Det er ikke farlig

Da yngstesønnen ble født med en halv arm, bestemte ma

Lang, tjukt hår var Jeanette Slevelands varemerke. Til det fant det for godt å bare drysse av.

Jeanette og mannen
Karl Petter Ulriksen på bryllupsdagen. Brudefrisøren hadde aldri noensinne satt opp så mye hår og visst knapt hvor hun skulle gjøre av det.
Foto: PRIVAT

Den barhodete 36-åringen har hatt prøvelser nok for et langt liv. Like fullt møter Jeanette oss med et smil som kan smelte rimet på hele Sogsti. Fra kjøkkenet og stua i Røsslyngveien ser vi fjorden. Hit flyttet familien på seks for å starte med blanke ark. Og blank isse.

Historene om håret startet med en myk flekk i bakhodet for fem år siden. Hun kunne ta rett på hodebunnen, reflekterte ikke så mye over det. Det var nok annet å tenke på; mannen var innlagt på sykehus med mistanke om blodprop i hjernen.

Hjemme i Bærum ventet Jeanette med parets to barn. Hver morgen lå stadig mer hår lå igjen på puta. Mannen kom hjem igjen, uten diag-

“...jeg trenger ikke
trøst, jeg er ikke et
offer”

Jeanette med sitt lange hår i 2002 og eldstegutten Sjur Nathaniel på armen.

FOTO: PRIVAT

«High five»: Jeanette og sønnen Zeth (4) er sterke sammen.

FOTO: KRISTIN ELLEFSEN

å være annerledes

mmaen seg for aldri å gjemme seg under en parykk

nose, men lam i halve ansiktet, uten balanse og med synsforstyrrelser.

Det var hår overalt. Jeanette laget ny skill og danderte som best hun kunne til andre siden. Det gikk en stund, men til slutt måtte hun til lege. En hudlege konstaterte Alopecia areata, flekkvis hårtap.

- Ingen vet hva det kommer av, men det kan utløses av stress. Bestefaren min hadde det samme, men bare på små flekker og de vokste alltid ut igjen. I mitt tilfelle har hårsekkene gått i dvale, jeg er allergisk mot eget hår, sier Jeanette. Og smiler. Men å miste manken i en alder av 30 år, var slett ikke noe å le av. Gode råd var dyre. Jeanette testet det meste.

- Ja, hva gjør man ikke. Det var

mange som hadde svaret, sier Jeanette og ramser opp alt fra nåler, til fotsonterapi og mineraltilskudd som velmemente tiltak. Uten at hun fikk så mye som et hårstrå ekstra.

Ved årsskifte samme år fant Jeanette Cleveland ut at magen vokste. Hun var tolv år første gang hun proklamerte at hun en dag kom til å få tvillinger. Nå var de på vei.

Hun kjente på en uro i svangerskapet, falt ikke til ro. På ultralyd fikk hun høre at alt var fint. Det hjalp ikke.

Fordi hun ventet tvillinger ble hun sendt til Rikshospitalet for ekstra sjekk. Å få vite kjønnnet var egentlig målet. Der hun ligger på benken tenker hun at hun må være verdens lykkeligste. Heldigste.

Men jordmoren stusser.

- Det ser ut som den ene armen bare stopper, sier hun.

- Det var et sjokk, og jeg fikk kjenne på merkelige følelser. Som skam for at jeg ikke kunne frambringe velskapte barn. Dessuten var det uvissheit om det kunne være mer som var galt. Var den deformerte armen en konsekvens av et syndrom?

En prest og kollega i coachteamet, hvor Jeanette jobber, kom paret til unnsæting.

- Vi ante ikke hvordan vi skulle takle situasjonen. Men i løpet av den samtaLEN kom vi fram til at en arm kan man faktisk klare seg uten. Okey, så blir han kanskje ikke verdensmester i klatring, men det har jo ikke vi blitt heller.

Skulle det være mer som feilte fikk vi ta det når han kom.

De grudde seg for å fortelle om lillebroren til de eldste barna, som viste seg å ta nyheten med stoisk ro. Faktisk gikk det ikke lang tid før Jeanette spørte med at snart kom det en prinsesse og en enarmet banditt. De var like velkomne begge to.

I dag er tvillingene Zeth og Xenia fire år og går i barnehagen. Vesle Zeth kan ikke skjule at han er annerledes.

- Så hvordan kan jeg? spør Jeanette alvorlig.

Hun greide ikke tenke på at sønnen skulle være nødt til å vise at han mangler en arm, mens hun selv skulle skjule seg under en parykk.

I 2011 forsvant de siste fjonene fra mammas hode.
- Jeg barberte det siste. Når beslutningen først var tatt føltes det som en befrielse.

Mannen ble omsider erklært frisk. Men så, fortsatt i 2011, blir det oppdaget at Jeanettes nyre er nær ved å take for seg. De er innkapslet og gjør ikke jobben sin. Det er et under at mannen står på to bein.

- Jeg følte meg helt frisk. Fra tvillingene var fem måneder gamle holdt jeg foredrag rundt i bedrifter. Det gikk i ett, jeg hadde ikke tid til å kjenne etter. Fremdeles fullammet jeg tvillingene. Så kommer legen og sier at jeg går med maxpuls nesten hele døgnet.

Løsningen for å bli frisk er cellegift eller kortisonbehandling. Kanskje begge deler.

Så stopper alt opp;
Gravid igjen.

- Mannen min har ikke for vane å komme hjem med blomster, men utrolig nok har han gjort det akkurat alle de gangene jeg har fått vite at jeg er gravid, smiler Jeanette og rister på hodet.

Hittil hadde det vært tre ganger med full klaff på baby og blomster. Så skjer det igjen.

- Jeg husker jeg satt i sofaen med en tvilling ved hvert bryst, og så kommer han hjem. Helt uvitende. Stor blomst.

Mannen Karl Petter ser fort at noe ikke stemmer. Lurer på om det har skjedd noe. Hun svarer at de må ta det senere, de to eldste leker på gulvet. Men mannen vil vite, og hun utbryter; Ja men du vet jo hva det er når du kommer hjem med blomster!

En søvnlos natt senere er de enige om å klare det. Fem barn må gå, de har tross alt en sjuseter. De tenker praktisk. Mobiliserer. Har gjort det mange ganger. Det er noe de kan.

- Så vi faller til ro med at dette er meningen. Dermed kommer han hjem med en diger bukett tulipaner «nå er det tross alt trygt», smiler han.

- Eller?
Tvillinger.

De har opplevd

meye. Dette tar kaka. Beskjeden fra legen er ikke oppløftende. Jeanette må på cellegift, ingen god match med svangerskapet. De må velge og anbefalingen fra fem forskjellige spesialister er klar: DU kan ikke velge graviditet.

Sjansen for at barna dør før de er født, er meget stor. Hun selv risikerer livet. Overlever barna i magen, kan mannen bli alene med seks unger.

De har vært ute et par vinternetter. Dette er den kaldeste. Men de må ta en beslutning og velger til slutt de fire barna de allerede har satt til verden og forhåpentligvis en mamma som holder livet.

Et år senere er cellegiftkuren over. Jeanettes nyre virker.

Til daglig jobber Jeanette Sleveland i CoachTeam AS i Oslo. Hun holder foredrag, workshops og underviser ved Coachiakademiet. Forteller folk at de skal være fornøyd med den de er, skjønne at de er gode nok, for hvem er egentlig perfekt? Det er helt greit å være annerledes.

- Jeg har funnet ut at galgenhumor hjelper mot det meste. Latter, gjerne gjennom tårer, er en god medisin. Den hjelper oss til å se livet vårt fra andre

Med hevet hode: Jeanette utviklet etter hvert Alopecia totalis, som førte til at alt håret falt av. På et tidspunkt måtte hun ta et valg; skulle hun ta seg nær av oppmerksomheten eller «face faktor». - Å velge det siste har gjort livet bedre, men det har kostet. Jeg har blitt god til å snu på ting, akseptere og se muligheter, sier hun.

FOTO: MARIANNE LEINES DAHLE

vinkler. Venninner ringer og spør hva jeg har opplevd i det siste. Etter en rask utlegning fra livet mitt skjønner de fort at dagen deres kanskje ikke er så problematisk. Takk for hjelpen, sier de, og legger på.

Jeanette ler igjen. Latter løfter.

Hun stortrives i Drøbak. Danser. Løper. Og som alle andre strever hun inni mellom.

- Ja, jeg er coach og kan snakke om måter å håndtere livet på, det betyr slett ikke at jeg er noen supermamma eller kone eller noe som helst. Jeg kan rope og kjefte som de fleste andre, sier

Jeanette Sleveland.

Etter alt som har skjedd og som har formet henne, har hun blitt flinkere til å ta kontakt med mennesker som ikke er helt A4.

- Hvordan reagerer folk flest når de møter deg?

- Det vanligste er at de holder litt avstand i begynnelsen, i visse situasjoner drikker folk seg til mot. Når de skjønner at det ikke er krefte det dreier seg om, puster de lettet ut og gir meg kanskje noen komplimenter. Men jeg trenger ikke trøst, jeg er ikke et offer, sier Jeanette på avsløpent «stavang-

ersk».

Da setter hun mer pris på å høre at noen verdsetter dette at hun tør å være annerledes.

Med sin ranke holdning, vakre ansikt og blanke skalle vekker hun ganske naturlig oppsikt. Innlømmet under hun seg en liten pause. Setter på en parykk om hun skal møte venninene for å ta en kaffe.

Før skoletilstelninger spør Jeanette barna; Med eller uten?

De velger.

MARIANNE LEINES DAHLE